

Debreceni Ítéltábla

Bf.III.279/2007/6. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2007. évi december hó 11. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt id. I.rendű vádlott és társai ellen indult büntető ügyben a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2007. évi március hó 21. napján kihirdetett 6.B.631/2005/48. számú ítéletének a fellebbezéssel érintett vádlottakra vonatkozó részét megváltoztatja annyiban, hogy II. r. vádlott a könnyű testi sértés vétségét társtettesként követte el, III. r. vádlott cselekményeit pedig társtettesként elkövetett könnyű testi sértés vétségének is minősíti.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletének jelzett részét helybenhagyja.

III. r. vádlott új személyi igazolványnak száma:

Indokolás:

A megyei bíróság ítélete ellen id. I. r. vádlott és a védője, II. r. vádlott és a védője, III. r. vádlott és a védője, ifj. IV. r. vádlott és a védője elsősorban a tényállás téves megállapítása miatt, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

Az ügyész tudomásul vette az ítéletet, a fellebbviteli főügyészség az átiratában annak nyilvános ülésen történő helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az írásban előterjesztett indítványt változatlanul fenntartotta.

Id. I. r. vádlott védője elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a sértettek nyilatkozatot kívánnak tenni, mely szerint eddig valótlan vallomást tettek, s erre tekintettel bizonyítási indítványt terjesztett elő.

A bizonyítási indítvány elutasítását követően elsősorban a védeence bűncselekmény hiányában történő felmentését, másodsorban enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott szabadságvesztés büntetés próbaidőre történő felfüggesztését kérte.

Arra hivatkozott, hogy dulakodás közben a védekezésre kényszerült vádlottak nem bekerített udvarra kerültek be, minthogy kerítés nem volt. Id. sértettet a bizonyítási kísérletről készült videofelvétel tanúsága szerint a sértett által előadott módon nem bántalmazhatta id. I. r. vádlott, s nem is okozhatott neki sérülést.

II. r. vádlott védője a fellebbezés írásbeli indokolásában, de szóban is kifejtette, hogy az első fokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése során Dr. igazságügyi orvosszakértő szakvéleményét ugyan elfogadta, azonban annak megállapításait részben figyelmen kívül hagyta. Id. sértett sérülésével kapcsolatban az ellentétes adatokat tartalmazó bizonyítékok összevetése elmaradt. Azt a következtetést lehet ugyanis levonni, hogy a sértett fejét csak két erőbehatás érte, az egyik id. I. r., a másik pedig III. r. vádlott részéről, amely után az eszméletét elveszthette. Egy ütést két személy nem tud egyidejűleg előidézni, ezért a III. r. vádlottól származó ütés nem azonosítható a II. r. vádlott sértett által előadott cselekvőségével. Az első fokú ítélet 14. oldalának második bekezdésében és a 15. oldalának hetedik bekezdésében a II. r. vádlottal kapcsolatos megállapítás kirekesztését tartotta indokoltnak az előbbiekre figyelemmel. A vádlott felmentését, ellentétes álláspont esetén csupán magánlaksértés büntetében való bűnösség megállapítása miatt pénzbüntetés kiszabását, míg általánosságban a szabadságvesztés büntetés enyhítését, a végrehajtás próbaidőre történő felfüggesztését kérte.

III. r. vádlott védője a felmentés mellett másodlagos kérelemként az enyhítő szakasz alkalmazását, a büntetés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztését tartotta indokoltnak. Hivatkozott arra, hogy e vádlottnak a vádbeli esemény során sérülése nem keletkezett, mely körülmény megerősíti a védekezését, azt, hogy a cselekményben egyáltalán nem vett részt.

Ifj. IV. r. vádlott védője a fellebbezés írásbeli indokolásában - melyet a nyilvános ülésen is előadott - az igazságügyi orvosszakértő tárgyaláson előterjesztett véleményére hivatkozott, mely szerint id. sértett nyaki szúrt sérülését vasvilla is okozhatta, akárcsak a bal válltájéki sérülését arra is figyelemmel, hogy a lefoglalt eszközök között kés nincs. Id. sértett ujj sérülésével kapcsolatban felhívta a figyelmet szintén az orvosszakértői véleményre, valamint a bizonyítási kísérletről készült videofelvételre. Ez a sérülés lehetett védekezési sérülés is, illetőleg a keletkezésre nézve a videofelvétel nem tartalmaz adatot. A vádlott felmentését, ellenkező esetben az indokolatlanul és eltúlzottan súlyos büntetés lényeges enyhítését, s a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának felfüggesztését kérte.

Az ítélet tábla a Be. 349. §-ának (1) bekezdésében biztosított korlátozással a fellebbezéssel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált a Be. 348. §-ának (1) bekezdése értelmében.

A felülbírálat az előbb felhívott törvényhely alapján nem terjedt ki

V. r., VI. r. és VII. r. vádlottakra, minthogy az ő vonatkozásukban az ítélet első fokon jogerőre emelkedett.

A fellebbezések elbírálása céljából a Be. 361-362. §-aiban szabályozott nyilvános ülést tartott az ítélőtábla, minthogy tárgyalás kitűzése nem volt indokolt, hiszen bizonyítás felvétele sem volt szükséges.

A most érintett körbe tartozóan az id. I. r. vádlott védője által előterjesztett bizonyítási indítvánnyal kapcsolatban a Be. 353. §-ának (1) bekezdésében foglaltakat szükséges felhívni. E törvényhely arra vonatkozóan tartalmaz büntetőeljárás szabályt, amikor a másodfokú bírósági eljárásban bizonyításnak van helye. Ezen eljárási cselekmény elvégzésének akkor van helye, ha az első fokú bíróság a tényállást nem derítette fel, vagy az hiányos, továbbá ha a bizonyítás az első fokú bírósági eljárásban megvalósult szabálysértés orvoslását eredményezte.

Az első fokú bíróság a bizonyítási eljárás lefolytatása során az eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta. A tényállás megállapításához szükséges - a vádlottak védekezésének vizsgálatára is kiterjedően - valamennyi bizonyítékot beszerezte, s azok mindegyikét a mérlegelési körébe vonta. Részletesen számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat és miért fogadott el, s az elfoglalt álláspontját a szükségesség kereteit meghaladó módon és terjedelemben megindokolta. A feltárt bizonyítékok, valamint a logika szabályait követő és betartó indoklás alapján levont szükségszerű összkövetkeztetéssel egyet kellett érteni. Nevezetesen a vádlottaknak a bűncselekmények elkövetését tagadó védekezése alapjaiban megdőlt, hiszen az elsősorban információkat szolgáltatni tudó rokoni, illetőleg hozzátartozói körbe tartozó tanúvallomások mellett az objektív adatokat tartalmazó bizonyítékok is ellenük szólnak. Ebbe a körbe tartozik a nyomozati szakban elvégzett helyszíni szemle, hiszen az ez alkalommal rögzítettekről készült jegyzőkönyv a vádbeli ingatlan leírásán túl a lefoglalással érintett tárgyak feltalálási helyéről, a vérszenyeződésekről a készített fényképmellékletekkel együtt a valóságnak megfelelő képet ad. A bizonyítási kísérlet dokumentumaiban rejlő bizonyítékok ugyancsak a sértettek által előadottak alátámasztására, de összességében a vádlottak védekezésének gyengítésére alkalmasak.

Az igazságügyi orvosszakértő a sértettek sérüléseit rögzítő orvosi iratok, továbbá a sérültek előadásai alapján készítette el az írásbeli véleményeket, majd azokat a tárgyalási szakban szóban kiegészítette, amelyeket az első fokú bíróság szintén bizonyítékként fogadott el.

Az igazságügyi orvosszakértői megállapításoknak és id. sértett vallomásának az összevetése eredményeként levont következtetést sérelmező védelmi - II. r. és ifj. IV. r. vádlottak védőinek a tárgyaláson előadott - fellebbezési indokokat nem osztotta az ítélőtábla. A kéz-sérülés keletkezését illetően ítéleti bizonyossággal csak az volt megállapítható, hogy ifj. IV. r. vádlott meg nem állapítható eszközzel és módon, szándékosan megsértette id. sértett jobb kezének III. ujját. Valószínűsítette a szakértő, hogy a kezét alátámasztott helyzetben érte az eszközös ütés, melynek megfelel az is, ha a sértett e kezét fejére tette és így sérült meg, vagy akár földön támaszkodó kézre ütöttek rá. Védekezési jellegű sérülésként csak a jobb kéz III. ujj sérülése jöhetett számításba. E vonatkozásban az a körülmény, hogy a bizonyítási kísérletről készített jegyzőkönyv és az azt rögzítő videofelvétel nem tartalmaz az ujsérüléssel kapcsolatban adatokat, nem bír relevanciával.

Az előbb megnevezett sértett sérüléseit figyelembe véve állapította meg a szakértő, hogy minimálisan és maximálisan is három erőbehatás érte a sértettet. Legfeljebb közepes erejű erőbehatásra jött létre a homloktájéki sérülés, míg a nyakszirt és a kéz sérülését nagy erejű erő, ütés idézhette elő. A repesztett sérülések mindegyikét egy-egy erőbehatás eredményezte. A szakértő megállapításait és a tényállást összevetve abban osztani kellett II. r. vádlott védőjének álláspontját, hogy az ítélet 15. oldalának hetedik bekezdése ellentmondásos, ezért annak a helyesbítése vált szükségessé, amelyre a későbbiekben fog sor kerülni.

Id. sértett az őt bántalmazó személyekről következetes vallomást tett, amelyet a többi sértett is megerősített és alátámasztott a vallomásában. A bántalmazó személyek egyikeként II. r. vádlottat is megnevezték, akinek a védekezését, akár csak a vádlott-társaiét is, elvetette az első fokú bíróság. Az a védelmi hivatkozás nem helytálló, hogy id. sértett a homlok sérülését ifj. IV. rendű vádlottnak tulajdonította, minthogy ezzel ellentétes a tanúvallomása. Mindössze a 33. sorszám alatti, 2004. január 31. napján az ellátó kórházban elhangzottak alapján készített jelentés tartalmaz ilyen irányú adatot.

Id. sértett nyaki szúrt sérülése keletkezésével kapcsolatban a tanúvallomásokat nem teszi elfogadhatatlanná és aggályossá az a szakértői megállapítás, mely szerint a vasvilla, mint elkövetési eszköz sem volt kizárható. Ilyen eszközzel való sérülés okozásra a sértett nem hivatkozott, de más érintett személy sem, s szintén nincs jelentősége annak, hogy kés lefoglalásra nem került. Az orvosszakértő a tárgyaláson egyébként hangsúlyozta, hogy az orvosszakértői gyakorlat szerint általában késsel okoznak ilyen jellegű sérülést.

Az ítélet tábla a megyei bíróság ítéletét mindenben megalapozottnak találta. A tényállást messzemenően felderítette, a megállapított tényállás teljeskörű, nem ellentétes az iratok tartalmával, s a megállapított tényekből a további tényekre is helyesen következtetett, következésképpen nem volt feltárható a Be. 351. §-ának (2) bekezdésében felsorolt egyetlen megalapozatlansági ok sem.

A megalapozatlanság körébe nem sorolható egyetlen egy, feltehetően félreértésből eredő korrekció szükséges, nevezetesen a 15. oldalon a hetedik bekezdésből II. r. vádlottra utalás mellőzése. Indoka az, hogy a sértett által is határozottan állítottan - melyet az igazságügyi orvosszakértő alátámasztott - III. r. vádlott ütötte meg az utolsó eszméletvesztést megelőzően. E sérülés egy rendbeli erőbehatás eredményeként jött létre, két személy egy-egy eszközzel egy időben egy sérülést okozni törvényszerűen nem tud, tehát az itt említett sérülés előidézője kizárólag III. r. vádlott volt.

A teljesség és a pontosság igénye miatt azt is rögzíti az ítélet tábla, hogy ifj. sértett a magánindítványát 2004. január 31. napján terjesztette elő.

Az előzőekben kifejtettekre figyelemmel sem felderítetlenség, sem hiányosság, de eljárási szabálysértés kiküszöbölése sem indokolta bizonyítás felvételét a másodfokú eljárásban, amelynek folytán az ítélet tábla az id. I. r. vádlott védője által előterjesztett bizonyítási indítványt, mint alogtalant és szükségtelent elutasította.

A Be. 351. §-ának (1) bekezdése alapján az első fokú bíróság által megállapított megalapozott tényállás a másodfokú eljárásban irányadó.

A bizonyítékok értékelése és mérlegelése körében írtak sem kifogásolhatók, azok ellentmondásmentesek és logikusak. A részletesen és meggyőzően megindokolt álláspont megfelel a bizonyítás anyagának, azzal összhangban álló, mely szerint a szavahihetetlen vádlottak vallomásával szemben a bizonyítékok teljességét a sértettek vallomása szolgáltatta, akik a megbocsátásuk ellenére sem változtattak a nyomozási vallomásukon, hiszen azt a tárgyaláson is fenntartották. A kihallgatások során előadottakkal kapcsolatban felmerült esetleges pontatlanságok nem kérdőjelezhetik meg a sértettek szavahihetőségét, hiszen az időmúlás, az emlékezet, s a megtörtént esemény újbóli felelevenítése és átélése befolyásoló tényező lehet.

A megyei bíróság az irányadó tényállás alapján okszerű következtetést vont le a vádlottak bűnösségére és a cselekmények jogi minősítése is csaknem kifogástalan.

Id. sértettet id. I. r. II. r. és III. r. vádlottak bántalmazták. Tettük sem térben, sem időben nem tért el, bántalmazási szándékuk nem vitásan testi sérülés okozására irányult. Egymás jelenlétében, egymás tevékenységéről tudva bántalmazták, bár kétségtelenül nem egyszerre a sértettet, társtettesekben cselekedtek, ennek folytán a bekövetkezett eredményért is közösen felelnek, tehát az életveszélyes eredményért való büntetőjogi felelősségük mindhármójuk esetében fennáll.

A magánlaksértés büntetteként minősített cselekmény tekintetében a minősítő körülmények megvalósultak, nevezetesen az éjjel, a felfegyverkezve, valamint a csoportos elkövetés.

II. r. vádlott könnyű testi sértés vétségeként minősített cselekményét illetően azonban tévedett a megyei bíróság. Ifj. sértettet az irányadó tényállás szerint II. r., III. r. vádlottak bántalmazták további két vádlott-társukkal együtt - 16. oldal második bekezdés -. Az eszközökkel történő bántalmazásra figyelemmel nyilvánvalóan sérülés okozására irányult a szándékuk, mely körülmény annak ellenére megállapítható, hogy az orvosi dokumentumok ujj sérülést nem rögzítettek.

A bántalmazók egyike, nevezetesen II. r. vádlott konkrétan egy rövidebb fadarabbal homlokon ütötte a sértettet, cselekményét más vádlottakkal együtt szándékegységben valósította meg, tehát e bűncselekménynek a társtettese - Btk. 20. §. (2) bekezdés -.

Ifj. sértett a bántalmazás kapcsán magánindítványt terjesztett elő, mely joghatályos. Ugyanakkor a Btk. 31. §-ának (5) bekezdése értelmében bármelyik elkövetővel szemben előterjesztett magánindítvány valamennyi elkövetőre hatályos, így III. r. vádlott tekintetében is.

A most írtakra figyelemmel III. r. vádlott cselekményei a Btk. 170. §-ának (1) bekezdése szerinti 1 rb. társtettesként elkövetett könnyű testi sértés vétségének is minősül - 3. tényállás -, s a vád ezáltal került kimerítésre /Be. 2. § (4) bek./. A további bűntársak e cselekmény miatti büntetőjogi felelősségének megállapítását a jogerő megakadályozta.

A megyei bíróság a büntetés kiszabása körében értékelhető alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket jórészt helyesen feltárta. II. r. vádlottat érintően a büntetlen előélettel

szemben - mely mellőzendő - a fiatal felnőtt életkor a nyomatékos enyhítő körülmény. II. r. vádlott viszont nem minősül fiatal felnőttnek - majdnem 24 éves volt az elkövetéskor -, de ezen enyhítő körülmény felhívását a büntetett előélet egyébként is kizárja.

Az ítéletábra úgy ítélte meg, hogy az időmúlás, a sértettek megbocsátása és adott esetben a kiskorú gyermekes család állapot a bűncselekmények súlya, elszaporodottsága, az elkövetéshez használt eszközök veszélyes volta miatt nem alapozzák meg a büntetések enyhítését. Hasonló elkövetői magatartások magában hordozzák a súlyosabb, akár bármelyik sértett halálát is eredményező sérülés bekövetkezését, továbbá sem az egyéni, sem az általános megelőzés követelményeit nem teljesítheti olyan büntetés, amely nem akadályozza meg egy elmérgesedett családi, rokon kapcsolat ilyen módon való helyreállítását. Az első fokú bíróság az enyhítő körülményeket megfelelő módon vette figyelembe és értékelte akkor, amikor a belső arányosságot is tükröző szabadságvesztés büntetések mértékét a törvényi minimum közelében állapította meg. Hangsúlyozni szükséges mind e mellett, hogy a vádlottakkal szemben halmazati büntetést kellett kiszabni. Az ítéletábra egyik vádlott esetében sem tartotta indokoltnak a büntetés enyhítését. A büntetéseknek a tartama kizárja a végrehajtás próbaidőre történő felfüggesztését, míg az enyhítő szakasz alkalmazása szóba sem kerülhetett.

A felmentést célzó fellebbezések a megyei bíróság mérlegelési tevékenységét támadják, amelyek a megalapozott tényállás folytán nem vezethettek eredményre, minthogy a bizonyítékok eltérő mérlegelésére nincs törvényes lehetőség. Ugyanakkor az enyhítésre irányuló fellebbezésekben kifejtetteket sem osztotta az ítéletábra.

Az ítéletábra a fellebbezésekkel érintett vádlottak tekintetében a megyei bíróság ítéletét mindössze a jogi minősítést érintő részében változtatta meg a Be. 372. §-ának (1) bekezdése értelmében.

III. r. vádlott részére időközben új személyi igazolványt állított ki a hatóság, melynek számát szükséges volt rögzíteni.

Debrecen, 2007. évi december hó 11. napján

Dr. Ficsór Gabriella sk. a tanács elnöke, Dr. Elek Margit sk. a tanács tagja-előadó-, Dr. Diószegi Attila sk. a tanács tagja

Z á r a d é k :

A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 6.B.631/2005/48. számú ítélete a másodfokú ítéletben írt változtatásokkal id. I. r., II. r., III. r. és ifj. IV. r. vádlottak vonatkozásában is jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Debrecen, 2007. évi december hó 11. napján

. Ficsór Gabriella sk.
a tanács elnöke